

Janez Rožencvet :

Hči zimske kraljice

Čim je gospodična Kristalina privedla kraljično nazaj v dvorano, je pa že drugi kraljev sin slekel kožuh in želel z njo plesati. Beli medvedje so zaigrali. Kraljevič Smuk je bil smučar, kar se mu je na obleki in pri plesu poznalo. Da bi bilo bolj živahno, je plesala še gospodična Kristalina. Kakorkoli se je pa od sile lepo vrtela in sukala, kraljevič Smuk je gledal le kraljično Milico in tudi on ji je med plesom začel razkrivati srce. Pri tem je imel še manj sreče kakor njegov brat drsalec, Kraljična mu je po-

kazala osle in zbežala iz dvorane. Spet je bilo tako in še hujše kakor prvič.

Dva moža kraljeve garde sta pohitela za kraljevičem, gospodična Kristalina pa za kraljično. Kralj je nevarno srepo gledal in minister Mraz je komaj krotil ministra Burjo.

Ali spet je gospodična Kristalina privedla kraljično brž nazaj in razburjenje se je poglelo, ko je pri prič tretji kraljev sin slekel kožuh in šel s kraljično plesat. Kapelnik Lisjak je velel zaigrati svojo najlepšo in najbolj poskočno. Da bi neprijetni vtis hitro zabrisali, je plesal zraven še gospod Sneg z gospodično Kristalino in vsi dvornimi gospodičnami Snežinkami. Na moč lepo so se vrteli in kraljevič Kurent je pokazal, kako zna plesati. Godba in ples sta tako užgala, da sta začeli še gardi pete privzdigovati in poskakovati, kar ni bilo čudno. Šaj sta celo kralj Sever in kra-

ljica Zima vstala ter se pod baldahinom dostojanstveno vrtela, a za stoli sta kakor brez uma plesala minister Mraz in minister Burja. Še godci na galeriji so se s kapelnikom vred vrteli.

Med plesom in poskakovanjem je začel pa tudi kraljevič Kurent kraljični Milici srce razkrivati. Bolje bi bilo, da ne bi bil nikoli tega storil, zakaj njemu se je zgodilo še slabše kakor bratoma. Kra-

ljčna mu je pokazal jezik, prav jezik, ter zbežala iz dvorane zkozi ena vrata, obupani kraljevič Kurent pa skozi druga.

Kar je preveč, je preveč.

Kraljica Zima je omedlela v naslonjač, gospodična Kristalina pa v naročje postavnemu načelniku kraljeve garde. Vsi drugi so kar odreveneli in edini minister Mraz je prisebno planil za kraljično.

Prvi se je zavedel kralj Sever, ki je začel srdito očitati kraljici Zimi, kako je vzgojila hčer, ki mu je vse tri sinove pogubila. Spričo kraljeve jeze sta obe gardi pograbilo orožje in se pripravili na spopad.

Kraljica Zima, ki je brž spoznala, da ji omedlevica nič ne koristi, je jela viti roke in prositi kralja, naj se vendar potolaži. Ali kralj Sever se ni dal nič pogovoriti, ker ga je minister Burja podpihoval. Ko so se v dvorano vrnili štirje možje kraljeve garde brez kraljevičev Drska in Smuka, je kralj tako jezno z nogo ob tla udaril, da je kraljica Zima vnovič omedlela. To pot zares.

Kralj Sever jo je pa kar pograbil in iz dvorane odnesel.

Na čast snežnim možem je treba povedati, da so hrabro tvegali življenje za kraljico; ali kaj pomaga vse junaštvo, če ima samo poveljnik meč, vojska pa le brezove metle. Kraljeva garda je imela športne oklepe in težke kije, in takemu nasprotniku vrli snežni možje niso bili kos. V hipu so bili razoroženi in odgnani, minister Burja je pa tako jezno pihal, da so gospodične Snežinke pred njim kar po zraku plesale. In toliko časa je po dvorani divjal in pihal, dokler ni s Snegom vred vseh ven izpihal.

Ko se je vrnil minister Mraz s kraljično Milico, je bila dvorana prazna in le po tleh polno brezovih metel, pomečkanih cilindrov, potrganih našivov in prevrnjenih stolov. Strašno!

Minister je planil k oknu, videl kaj se godi in zaklical: »Križ božji, kralj Sever bo odpeljal kraljico Zimo!«

»Mama, mama!« — je zavpila kraljična Milica, ko so se ta hip oglasili zvonci sani. Hotela je steči k oknu, pa se je sredi pota onesvestila in zgrudila v edini naslonjač, ki je še pod baldahinom pokonci stal.

Minister se je prestrašen okrenil in ni precej vedel, kaj bi. Toda kmalu si je položil prst na čelo in uganil: »Kraljici Zimi ne morem več pomagati, je že predač. Ali ko bo kralj Sever spoznal, da ni samo lepa, ampak včasih tudi neznan-

ska huda, jo bo še rad izpustil z vsemi ujetniki vred. Zdaj moram pomagati kraljični Milici!«

In minister Mraz je pristopil k nezvestni kraljični, ji potipal žilo in čelo ter ugotovil: »Nevarno je in edino kdo izmed treh sinov kralja Jugovca, ki so veliki umetniki, jo utegne še rešiti. Grem in jih poprosim, čeprav me bo morda življenje stalo.«

In zvesti minister je popravil kraljično v naslonjaču, ji poravnal krono ter ji pogrnil čez naročje in noge belo rjuho, ki jo je nekje dobil. Kraljičin plašč je namreč izginil. Ko je videl, da je vse dobro, se je spoštljivo priklonil, pokril in odšel.

Medtem ko je romal v deželo Jugovca, je sonce raztopilo grad kraljice Zime, ki ga nista ne minister Mraz ne upravnik Sneg več oskrbovala. Brezove metle in stole so ljudje raznesli, druga šara se je pogubila kdo ve kam, in le kraljična Milica je ostala v naslonjaču, kakor jo je bil minister Mraz zapustil. Sredi drevja, ki je nekdanje raslo okrog gradu zimske kraljice, je sedela kakor mrtva in sonce ji je raztopilo kristalno krono. Pa je sonce videlo, kako je kraljična Milica lepa, in je bilo soncu žal. Dalo ji je namesto kristalne zlato krono, ki ji je tudi lepo pristojala.

Minister Mraz je pa srečno, čeprav še komaj živ prilezel v deželo kralja Jugovca ter pri kraljevičih dobro besedo zastavil. Prvi se je odpravil na pomoč kraljični Milici kraljevič Cvetko.

Kraljevič Cvetko je imel zlato trobentico in je znal nanjo jako lepo trobiti. Kadar je trobil, so prilezle iz tal kurjice, trobentice, zvončki, vijolice in druge pomladne rožice, ki so okrog njega zaplesale. Ker je vso pot trobil, je veliko rožic priklical in priplesal z njimi h kraljični Milici v gozdu.

Ali kakorkoli se je s plesom in trobentanjem trudil, da bi nezvestno kraljično obudil, ni se mu posrečilo. Kraljična je samo malo noge preložila, prebudila se pa ni. Kraljevič se je razjokal in žalosten odšel, a rožice so se po gozdu in po travnikih porazgubile. Da si je pa lahko brisal solze, je kraljevič vzel s seboj belo rjuho, katero je bil minister kraljični čez noge pogrnil.

Za kraljevičem Cvetkom je poskusil srečo kraljevič Zelenko. Ta je imel zeleno obleko in srebrno piščalko, na katero je znal od sile genljivo piskati. Kadar se je oglašil, je ozelenelo drevje in grmovje, otroci so pa k njemu privreli

ter okrog njega plesali in piskali. Ker je vso pot piskal, se je nabralo dosti otrok in priplesal je z njimi h kraljični Milici.

Tam je na njegovo piskanje drevje in grmovje ozelenelo, ali kakorkoli se je s plesom in piščalko trudil, kraljične Milice tudi on ni obudil. Samo roke je malo preložila, prebudila se pa ni. Kraljevič Zelenko se je razjokal ter žalosten odšel, otroci so se pa porazgubili. Ker je imel za solze le majhen robček, ki je bil kmalu ves premočen, so njegove solze potem na zemljo kapale in travica jih je pila.

Zdaj se je odpravil na pot tretji sin kralja Jugovca, kraljevič Majnik. Ta je imel prelepo rožnato obleko in javorove gosli, na katere je znal neizrečeno lepo igrati. Kadar je zagodel, so se slavicem jeziki omajali. V jatah so se zbirali in tako sladko prepevali, da je človek kar koprněl. In ker je kraljevič Majnik vso pot godel, je prišel h kraljični Milici z veliko jato slavcev.

Ko je kraljični prišlo na uho kraljevičeve goslanje in slavčje petje, se je precej nemirno zganila. Kraljevič Majnik je okrog nje plesal in godel in kraljična je prekladala ude in se prebujala, ali nikakor se ni mogla prebuditi. Kraljevič Majnik pa ni odnehal. Brez prestanka je godel in plesal.

In res, ko je posijala luna, je kraljična odprla oči, zagledala kraljeviča ter se mu nasmehnila. Tedaj je kraljevič Majnik tako nebeško lepo zagodel, da je privabil same vile, ki so z njim vred plesale.

Kraljična Milica ga je zaverovana občudovala, dokler ni skočila na noge ter sama z njim zaplesala. Vile so se pri tej priči razbežale, a slavic so ostali.

In slavic so prepevali, dokler nista kraljevič in kraljična priplesala v tisto deželo, kjer je sama sreča doma.

K O N E C

Josip Mandorčič

Kačji pastir

Rezika ni kdove kako naglo rastla. Osem let ji je že bilo, a je bila vendar še tako majhna, da se je lahko skrila v dozorevajočem žitu, pa ni videla iz njega, če je še tako visoko stopala na prste. Smejali so se ji na vasi in jo dražili ter izpraševali, če spi še vedno v zibelki in zakaj se noče skobacati iz nje. A Rezika se je smejala prav tako kot on in odgovarjala: »Počasi rastem, pa sem bolj gotova, da tudi dorastem. Joj, saj imam še toliko časa.«

Majhna je bila in lepo okrogla. A misli so ji bile žive in njene smejoče se oči so se venomer pasle povsod, kamor so le pogledale. Sama pa je ugibala v sto rečeh, a še ene si ni znala prav pojasniti. Zato je venomer doma izpraševala po tem ali onem starega botra, ki je bil menda najučenejši mož na vasi. Boter je bil prebrišanec in navihaneč, zlasti še tedaj, ko je bistro gledal skozi naočnike. Kar resno se je namrdnil in povedal tako, da Rezika ni vedela, ali bi odgovoru verjela ali pa se mu samo smejala. Ker starega botra vendarle ni smela žaliti, mu je končno verjela, dasi se je njegovim besedam skrivaj smejala prav do večera.

Onile dan je videla kačo. Z nizkega brega se je zavalila naravnost v potok in plavala po vodi, kakor da je na suhem. Ko je Rezika zalučala za njo kamen, se je kača kakor blisk potopila in je ni bilo nikjer več, Rezika je bila na kačo huda, ker je

mislila, da je zastupila vso vodo. Glej, pa pride živina, se napije vode in se zastupi z njo in pogine, če že nocoj ne, jutri pa gotovo. Strahoma je tekla k staremu botru in mu povedala, da je kača zastupila

potok in naj danes nikar ne žene živino napajat. Škoda bi bila lepih kravic in teličkov.

Oči so se botru čudno zablistale za naočniki. Usta so se mu skoro v jezi nakremžila,

ko je rekel: »Kačje pastirje primi za rep, Rezika! Primi zato, ker tako nemarno pasejo svojo živino. Kaj ne vedo, da je njihova živina strupena? Kačji pastirji so krivi, kačje pa ne. Nje primi za rep, če hočeš, da se živina ne bo zastrupila.«

Rezika se je zavzela, ker še nikoli ni ališala, da kačji pastirji pasejo kače, pa čeprav jih imenujejo kačje pastirje. Boter ji tega ni utegnil pojasniti, ker je že odhitel ven. Ko je Rezika stopila na prag, ga je že videla, kako žene živino naravnost k potoku. Zasmilile so se ji uboge kravice in bila je jezna na botra, ki je gnal živino neusmiljeno v smrt. Svarila ga je pač, kaj hoče še več?

Šla je naravnost k potoku, in se vsedla na bregu na skalo. Gledala je dol na potok, ki se je leno vlekel med nizkim grmovjem skozi polje. Gladina je bila mirna, le tu pa tam se je pognala drobna riba iz vode in hlastnila po mušici. Kolobarčki so zaplesali na površini in se raztegnili do brega, kjer so se ustavili. Nad potokom so se zibali modri kačji pastirji, kakor da iščejo v globoki vodi nekaj, kar so izgubili morda že pred sto leti in kar jim je padlo naravnost na dno potoka.

Rezika jih je gledala in jih je bila vesela. Saj je imela kačje pastirje rada, čeprav je boter pravkar trdil, da slabo pasejo kače. O, kje neki! Boter je že ne bo prepričal, da kačji pastirji pasejo kače. To so si ljudje samo izmislili, ker so hudobni. Rezika pa ve, da je tem modrokrilim metuljem malo mar kač, ki zastrupljajo vodo in ki jo imajo oni tako radi. Rezika je dovolj razmišljala o njih, zato pa ve, da to niso kačji pastirji, temveč nekaj lepšega, česar pa ljudje nočejo verjeti, dasi bi lahko verjeli. Stari boter ji je rekel, naj jih prime za rep, da bodo bolje pazili na svoje kače. Prime naj jih le boter, če si upa!

Rezika ve, da jim je v resnici ime Modrinke. A niso metulji, še malo na. Potočni deklički so, ki imajo na dnu potoka lepši grad nego bršljinski grof. Tam žive in se vesele vse dni in imajo tudi svojo kraljico, ki je najlepši deklič med njimi in na vsem svetu. Ker ne marajo ljudi, prihajajo samo ponoči iz vode, a to šele takrat, ko ni živga človeka blizu daleč naokrog. Vedno so oblečene v modre, z rdečim pasom prepašane halje, a v lasih jim je spletena živa krona, ki se sveti lepše nego vsi mesečni žarki skupaj. Kako pa plešejo ti dekliči. Rezika v resnici ni znala, pa naj je še tako razmišljala. Vija — vija — vija gotovo ne, a drugih plesov Rezika še malo ni poznala.

Modrinke prihajajo tudi podnevi iz potoka, ker imajo rade sonce, a še raiši njego ve žarke. Ljudem se nočejo kazati v pravi podobi. Zato se morajo izpremeniti. Izore minjajo se pa prav lahko. V gradu imajo pajka Križajka, ki je velik čarodel. Noč in dan plete samo modre mreže, ki so postavljene iz čudnih, trikrat zverženih zanj. Kdor se požene skozi te zanjke, se

hipoma izpremeni v modrega kačjega pastirja, pa če hoče ali noče. Saj hoče tako pajek Križajek, ki razen te čarovnije ne pozna nobene druge. Modrinke pa so zadovoljne s to čarovnijo, saj z njeno pomočjo lahko pridejo pri belem dnevu iz potoka in lahko zaplešejo tisti ples, ki ga Rezika ne pozna in mu ne ve imena.

Rada bi pač govorila z njimi in jim povedala, da ona edina na svetu ve, da niso kačji pastirji, temveč lepi dekliči, ki jih lepših nima noben grofovski grad. A naj jim govori še tako prijazno, dekliči je ne poslušajo, ker je nemara ne razumejo. Mogoče pa je zanalašč nočejo razumeti, ker so hude na ljudi, ki jih zmerjajo s kačjimi pastirji. Pa imajo prav, če so hude. Tudi Rezika bi bila huda, če bi ji kdo rekel, da je kačja pastirica.

Glej, prav sedajle so zaplesale tri modrinke okrog stare vrbe, rastoče na potokovem ovinku. In zdajle bo Rezika videla, kateri ples plešejo. A Modrinke so se že bliskoma zasukale v blestečem solncu in odrzele daleč gor med grmovje. Rezika jih ni videla več, zagledala je le še kačo, ki je plavala od vrbe sem in zadovoljno sikala

s preklanim jezičkom. Te kače pa se je Rezika ustrašila in je zbežala naglo domov. »No, kaj delajo tvoji kačji pastirji?« se ji je muzal stari boter. »Ali si jih prijel za rep in jih poučila, kako naj pasejo kače, da ne bodo živini zastrupljale vode?«

Rezika se še obregnila ni in je molčala. Boter naj govori karkoli hoče, ona ve svoje in ostane pri svojem. Modrinkam bo zvesta, pa naj jih ljudje še tako zmerjajo s kačjimi pastirji. Vsak dan jih bo obiskovala, dokler se na ta ali oni način ne nauči njihovega jezika. Pogovori se z njimi o vsem, kar bi rada vedela. No, potem se pa pogovori tudi s starim botrom. In ne vem, kdo se bo potem muzal — ali stari boter ali pa samo Rezika ali pa nobeden...

Richard Hughes:

U deželi miru

V neki deželi, po kateri sem nekoč potoval, je stal na vrhu sive skale mogočen grad. Bil je ves podrt in sama razvalina. Bilo je pa naporno splezati do vrha po pečini in ostalo je še zmeraj dosti zidovja, tako da ni bila lahka stvar priti v grad. Znotraj zidovja si je star ogljar postavil kočo, da bi tam udobno živel s svojo ženo in malo hčerko.

Tiste čase, ko si je postavljaj kočo, je divjalo po svetu strašno mnogo vojn. Ne le ena sama taka vojna, kot jih imamo dandanes večkrat, ampak cela vrsta majhnih vojn, ki so se vodile ob istem času in v isti deželi, tako da se je pripetilo, da so se včasih na istem polju bile kar tri bitke in da so si vojaške čete skakale v lase, da bi si priborile prosto pot do sovražnika.

Stari ogljar tega ni mogel trpeti; in mislil si je, če bo postavil svojo kočico znotraj razdrtega gradu, da ga vojaška krdeča ne bodo našla in da se bo tako izognil vsakemu klanju. Zato si je tam dozidal kočo in se je skrbno čuval komu povedati, kje stanuje, da ne bi kdo šel in ga izdal tujim vojskam.

Ko se je pa nekega dne že pod noč vračal iz mesta, je srečal na glavni cesti starega krošnjarja. Krošnjar je bil star kot zemlja in slab v nogah in vprašal je ogljarja, kako daleč je še do mesta.

»Deset kilometrov bo«, je povedal ogljar.

Stari krošnjar je zavzdihnil. »Bog nebeški«, je rekel, »kako težko mi je, kot da še koraka ne morem napraviti.«

Ogljar je bil zdaj v veliki zadregi. Če bi pustil starega krošnjarja na cesti, bi lahko umrl, še preden bi prišel do mesta. Če bi ga pa vzel v svojo bajto, bi bilo nevarno, ker je morda ogleduh, ki bi potem izdal kaki vojski, kje stanuje.

A kljub temu si je mislil, bo boljše vzeti starega moža s seboj domov in tvegati nevarnost. Povabil ga je torej seboj, ga pogostil, nato je pa šel stari krošnjar, ki je bil zelo truden, počivat.

Komaj je pa legel, je že začela ogljar-ka možu očitat: »Ti betica neumna!« je rekla, »to gotovo ni noben krošnjar, ampak ogleduh, ki bo vse naznanil vojakom, ki bodo prišli in nas pobili.«

»Pojdiva in oglejva si ga!« je ugovarjal mož.

Šla sta torej v krošnjarjevo sobo, da bi si ga od blizu ogledala; in res, odvezal si je bil svojo belo brado in jo obesil na rob postelje in v resnici ni bil noben starec, ampak čisto mlad človek!

»Kaj naj zdaj počneva?« je vprašal ogljar, ves prestrašen.

»Ubiti ga morava«, je dejala ogljarka. »Daj, prinesi sekiro in razbij mu črepinjo, dokler še spi!«

Ogljar je šel po sekiro, jo našel in se vrnil v sobo; ko je pa videl tam ležati tujca, mu je bilo težko, da bi se odločil in res zamahnil.

»Sekirom moram najprej dobro nabrusiti.« je rekel, da bi dobil časa.

»Nabrusi jo, pa požuri se!« pravi »Jaz ne morem!« je nazadnje rekel, »daj ga ti!«

Tedaj je ogljarka pograbila sekiro, a še preden jo je dobro v roke dobila, se je tujec zbudil in imela sta baš še dosti časa, da sta se izmuznili iz sobe, ne da bi ju opazil.

»Nič hudega«, se je tolažila ogljarka, »ga bom že, ko bo znova zaspal.«

Namesto njega je pa sama zaspala, ko je čakala nanj in ni se zbudila prej kot drugo jutro, ko je bil krošnjar že pokonci in si je spet prilepil svojo brado ter bil baš na tem, da se odpravi.

Preden je pa šel, je potegnil iz krošnje veliko stekleno kroglo, večjo kot nogometna žoga.

»To naj bo darilce za vašo hčerko«, je rekel »pa najlepša hvala, da sta bila tako dobra z menoj«, in že ga ni bilo več.

»O Bog, o Bog!« je obupaval stari ogljar. »Zdaj bo pa vojskam povedal in prišli bodo ter nas vse postrelili.«

Dekletce je pa vzelo stekleno kroglo, jo postavilo na okrajek kamina in je bilo strašno veselo. Saj tujec tudi res noben ogleduh ni bil in bila je prava sreča, da ga nista ubila.

Vendar se je kljub temu čez nekaj dni zgodilo, da so vojaki ene izmed vojsk, ki so se baš v bližini borile, zagledali

stari grad in so se spomnili: »Splezajmo na vrh. tam se odpočijemo in tam nas sovražnik verjetno ne odkrije.« In cela truma vojakov se je zagnala na pečine.

»Že gredo, že gredo!« je zajokala stara ogljarka, vse nas pobijejo! Oh, le kam bi se mogli skriti!«

»Ali nisi videla, mama, da je v stekleni krogli cela dežela?« je reklo dekletce. »Prav majcena je, samo pol palca meri, pa se bomo vendarle lahko skrili notri!«

»Dobra misel«, jo je pohvalil oče. In vsi trije so se napravili majhne, majhne in zasedli so deželo v stekleni krogli. Tako majhne so se naredili, da so bili baš prave velikosti za deželico v krogli.

Med tem so vojaki že vdrli v kočico. Pojedli so vso zalogo, se zavalili z umazanimi škornji prek postelj, se hahljali, pili in sploh so se vedli obupno. Nazadnje je eden izmed njih dejal: »Poglejte tistole stekleno kroglo! To bi bil pa res užitek, če bi jo tresčil z vrha skale in gledal, kako bi se spodaj v dolini razbila na tisoč črepinjc!«

Pograbil je torej kroglo z deželico notri in s tremi ljudmi vred, se odmajal na rob skale in jo z vso silo tresčil v dolino, kjer je padla na velik kamen in se zdrobila na atome.

Ko se je pa krogla razbila, je deželica notri padla iz nje in ležala kar tam na tleh. Ni bila večja kot kakšna žabica in najprej se je vsa skrivala pod zelenim listom. Potem je pa pričela rasti. Sploh je bila to čudna zadeva. Popoldne je merila dobre tri čevlje v širino. Jasno, da so ljudje tudi rasli s njo vred. tako da sploh onazili niso, kaj se godi, le da se je list, ki je prvotno pokrival ves svet, tako zelo skrčil, da je zdaj pokrival le še dve nivi. In vso to noč je rasla dežela, dokler je ni bil proti jutru že ves travnik poln.

Prav ta trenutek je prikrvsa! mimo ranjen vojak in drug vojak se je podil za njim, da bi ga podrl.

»Stopi sem k nam«, ga je poklicalo dekletce. Ranjeni vojak je stopil v deželo, ko je pa drugi, ki ga je preganjal, hotel za njim, ni mogel nikamor naprej.

In glej! Kde drugi je bil ranjeni vojak kot prav oni tujec, ki je bil dekletcu podaril stekleno kroglo.

»Kakšna država je pa to?« ga je vprašalo.

»To je dežela miru«, ji je odgovoril, »tu notri se ne more nihče bojevati.«

To je bilo tudi res. Kajti ljudje, dežele, ki so hoteli vojni s poti, so lahko

prišli vanjo, vojaška četa pa nobena.

A dežela je rasla in rasla, zmeraj večja je postajala, dokler ni prekrila vse okolice, in vojaške trume so imele zmeraj manj prostora. Morile so se še venomer, a deželica je tudi rasla venomer, dokler ni nazadnje ostalo prav nič več prostora za vojake in jih je vse izrinilo v morje, kjer so potonili.

Dežela miru je pa rasla, dokler se ni razprostrla čez vse staro vojno ozemlje in od tedaj so kmetje po deželi in drugi miroljubni ljudje srečno živeli med seboj. Ogljarja in ogljarko so si izvolili za kralja in kraljico, in dekletce so napravili za kraljično.

»Zdaj ko sem kraljična«, je dejala, »vzamem za moža tujca, ki mi je daroval prelepo stekleno kroglo!«

Tega pa ni bilo nikjer in vse večne čase se ni več pokazal.

Peš v svet

Hoja je zdrava, to ste gotovo že mnogokrat slišali; vsak zdravnik vam bo to povedal. V počitnicah imate dovolj časa, da se odpravite na krajše ture. Kakor je pri vsaki stvari začetek težak, tako je tudi pri hoji. Izprva vas bodo hudo bolele noge, in tudi mišice v desnici, s katero ste se opirali na palico, se rade razbolijo. Ko ste pa preboleli začetne težave in vztrajali pri tem, da ste

vsak dan prehodili daljšo progo, se vam mišice tako utrdijo, da vam je hoja samo v veselje in zabavo in da ne čutite drugi dan nobenih posledic.

Kdor hoče napraviti daljšo turo, mora vzeti nahrbtnik s seboj. Vendar morate paziti, da ni nahrbtnik pretežak in da vas pri hoji preveč ne ovira. Skrbno

pripravite vse stvari, ki jih mislite vzeti s seboj, in ko jih začnete zlagati v nahrbtnik, še enkrat dobro premislite, ali so res neogibno potrebne. Važno je, da imate s seboj zobno ščetko, kos mila, dvojico nogavic in dvojico rezervnih čevljev, da se lahko preobujete, pa oprano srajco, da se lahko preoblečete, če bi se preveč spotili. Čevlje je treba pravilno vložiti v nahrbtnik, da vas ne tiščijo v hrbet. Jestvine denite bolj na vrh.

In palico vzemite s seboj! Pri daljši hoji jo boste potrebovali. Hodite po možnosti zmerom enakomerno, ne prehitro, a tudi ne prepočasi. Če ste utrujeni, se stoje odpočijte, nikoli pa ne sedite, dokler ne pridete do cilja.

SMEŠNICE

Čevljarček piše šolsko nalogo o kokoši:

»Kokoš je domača žival. Po dnevi živi in brska po pesku, ponoči pa spi v kokošji garaži. Kakoš ima spredaj preklan kljun in okroglo glavo. Kakoš je pokrita s kurjim perjem. Za veliko noč pridelamo od kokoši mnogo pirov, pa tudi dobro pečenko, za kar je treba kokoš poprej zaklati in skuhati. Slepa kokoš zoblje tudi zrnje, če ga dobi. Mlada kokoš se imenuje pišče, mož kokoši pa petelin.

Mihec leži bolan v postelji. Ko ga zdravnik drugič obišče, vidi na Mihčevi nočni omarici stekleničico z zdravili še neodprto.

»Zakaj nisi jemal zdravil?« vpraša zdravnik.

»Saj je na steklenici zapisano: »Steklenica naj bo zmerom dobro zaprta!«

Čevljarček je dal svojo uro v popravilo. Ko pride k urarju ponjo mu le ta računa za popravilo trideset dinarjev.

»Kaj pa je manjkalo uri, da ni šla?« vpraša čevljarček.

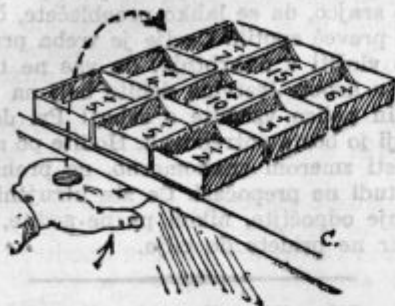
»Drobtinica je bila prišla med kolesje.«

»Lej ga, lej!« se začudi čevljarček. »In za to, da ste izvlekli drobtinico, mi računate trideset dinarjev? Koliko t' mi šele računali, če bi bili izvlekli celo žemljo?«

PRIJETNA DRUŽABNA IGRA.

Iz devetih praznih škatlic za užigalice si napravite ploskev, kakor vam jo kaže naša slika. Na dno vsake škatlice zapišite število z znakom »plus« ali »minus«. Ploskev potegnite prav na konec mize, in igra se lahko začne.

Igralci imajo novca za 1 dinar in ga skušajo vreči v eno izmed škatlic, ki je zaznamovana z znakom »plus«. Če pade dinar v škatlico z znakom »minus«, se mu odračuna toliko točk, kolikor jih pove število, ki je napisano na dnu škatlice. Metanje dinarja pa ni tako lahko, kakor bi si človek mislil na prvi pogled. Dinar morate položiti na dlan in udariti s konci prstov ob rob mize, da dinar sam zleti v zrak. Vsak igralec vrže samo enkrat, potem odda dinar sosedu. Tisti, ki prvi doseže 50 točk, je zmagal.

A. Francevlič:

VERICA V NARAVI

Ve Verica, da veverica skače
hip hop na klop, hip hop na plot,
in kadar mirno tu stoji gospod,
da po pinjolo spleza mu na hlače?

Ve Verica, da veverka ko kipeč
postavi se na zadnjo plat
in s cirkularo svojo v kak obrat! —
trd oreh ti prepili kar za hipec?

Ve Verica, da vever rad zagreba
si v zemljo slasten zalogaj?
Če hujši časi pridejo nazaj,
trpeti lakote ne bo mu treba.

Kako v zabavo se podé, mrmraje
mukmuk, mukmuk, mukmuk, mukmuk,
potem po deblu v tanke veje — smuk!
Četudi vsaka se nevarno maje?

Vse Vera ve, saj slednji dan potruži
se rada z mamo v Mestni gaj,
ta ptičji in ta veveričji raj,
in vedno znova se prirodi čudi.

Vprašanja za bistro glave

1. Kdo je ustanovil Nobelove nagrade?
2. Kdaj je izšla prva slovenska knjiga?
3. Katere društvo med Slovenci si je pridobilo v obrambi proti potujčevanju največ zaslug?
4. Kdaj je bila bitka na Kosovem polju?
5. Kdo je uglasbil državno himno »Bože pravde«?

REŠITEV ZLOGOVNICE

ples — kolo

ODGOVORI.

1. V New Yorku je tedaj ura 5.
2. Avstralijo.
3. Edison.
4. Napoleon.
5. Slika predstavlja rastoči mesec.
6. Italija.

REŠITEV KVADRATA I.

1. srce, 2. ravs, 3. cvet, 4. Esti.

KVADRAT II.

1. gnezdo, 2. —, 3. mladič domače živali, 4. tekoča voda.

1	S	3	4
2	S	R	C
3		C	
4	E		

